

[Sønderup.]

hed til at give gode Raad, for der foresvæver mig noget om, at Arbejderbevægelsens Erhvervsraad netop i Fjor henstillede, at man købte nogle af disse stærkt omdiskuterede Mandler, for det var et ypperligt Næringsmiddel. Hvis det har den Sammenhæng, bliver det saa som saa, hvad Handelsministeren skal vælge; han vil let komme i den Situation, at han, uanset hvad han gør, vil komme ud for Kritik. Jeg kunde lide at anføre, at et Par Dage før Valget skrev „Social-Demokraten“, at Valget stod ikke om, hvorvidt vi skulde have disse mange rare, gode Sager, nej, de var for længst købt, det, som Valget stod om, og som Valget skulde afgøre, var netop en retfærdig Fordeling af disse Varer og en Fordeling til en rimelig Pris.

Nu havde vi for et Øjeblik siden Lejlighed til at høre det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft citere af sin egen Tale af 18. Oktober i Fjor. Jeg skal ikke nægte, at det vilde have interesseret mig ulige mere, om han havde citeret den Tale, han holdt den 28. November i Fjor, hvori han var inde paa de samme Problemer. Paa det Tidspunkt var Situationen den, at man fra socialdemokratisk Side var saa bange for, at den siddende Venstreregering skulde faa Æren for den rigelige Varetilførsel, vi havde Udsigt til, og for endelig at forhindre en Udvikling af den Karakter sagde det ærede Medlem i sin Finanslovtale i Fjor, at baade han og mange andre regnede sikkert med, at Venstre vilde staa ved sit Ord og skaffe en Rigdom af de mange rare, gode Sager, som der var Udsigt til, at vi snart kunde faa til Landet. Det ærede Medlem føjede til, at nu vilde maaske en og anden sige, at det var da herligt, at Regeringen havde sikret Julekaffen, men han tvivlede i høj Grad om, at Æren for en Udvikling af den Karakter kunde tilkomme Regeringen, og saa opremsede han en hel Del Varer, og han nøjedes ikke med at nævne Varearterne, men for endelig i saa stor Udstrækning som muligt at faa slaaet Bom for, at Venstrepartiet kom til at høste Æren for, at Varerne var kommet ind, anførte han ogsaa Kvanta. Jeg synes nok, at det staar i et ejendommeligt Forhold til den Kritik, der i Aar rettes mod den siddende Venstreregering paa Grund af hele Valutaudviklingen.

Jeg skal saamænd ikke i Enkeltheder hæfte mig ved, om Varerne som Helhed er købt før Venstreregeringen traadte til eller ikke, eller hvor store Partier af dem, der er købt før, men det, der er det urimelige i den Kritik, der nu føres fra den Side, er at man efter at have foregøglet Befolkningen alle disse Goder nu bagefter, naar de er nydt, spiller forarget og giver Regeringen Skylden og Ansvaret. Den Forargelse, der kommer til Orde, baade over Mandlerne og Rulleskøjterne, grænser næsten til det latterlige. Hvor har man ikke paa Møder og i de socialdemokratiske Spalter svælget i Vittigheder over de famøse Rulleskøjter. Ak ja, naar man ikke kan faa det meget, maa man nøjes med det lidet.

Spørger man mig saa, om jeg ikke synes, at Valutaen kunde have været anvendt nyttigere, siger jeg: Ja, det er meget muligt, men naar vi skal til at drage Grænsen mellem, hvad der er strengt nødvendigt, og hvad man i og for sig uden stort Afsavn kan undvære, viser det sig i Praksis, at det er vanskeligt at drage denne Grænse. For det, som den ene synes er nødvendigt, anser den anden for Luksus, og endvidere er Forholdet ogsaa det, at naar man handler, maa man undertiden tage noget med i Købet, som man ikke har saa meget Brug for. Men skal der endelig anlægges rent nyttemæssige Synspunkter i Spørgsmaalet om Importen, hvad saa f. Eks. med Spiritus og Tobak? Der hører man ikke noget om, at der er baaret Forargelse til Skue. Jeg har ofte, naar jeg forlod Rigsdagen paa Vej hjem til mit Hotel, glædet mig over Københavnerbørnernes muntre Rulleskøjteliiv. De Børn, der bor i Baggaardene, har saamænd ikke for megen Kolorit paa Tilværelsen, og jeg har aldrig i min vildeste Fantasi tænkt mig Muligheden af at møde Forargelse, hverken i „Social-Demokraten“ eller „Politiken“, men man oplever jo immervæk noget nyt.

Spørgsmaalet om Valutapuklen kan være alvorligt nok, og selvfølgelig kommer vi til at indrette os paa at bremse den uheldige Udvikling, men jeg synes rigtignok, at man skulde yde et Bidrag til en saglig Vurdering og en fornuftig Løsning fremfor at forville sig ind i latterlige Overdrivelser. Jeg tror ogsaa nok, at naar baade „Social-Demokraten“ og „Politiken“ kommer til sig selv og genvinder Fatningen efter den